

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 18. februar 2021

Sag 68/2020

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Peter Secher, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Aarhus den 22. april 2020 (3-3388/2020) og af Vestre Landsrets 13. afdeling den 2. juni 2020 (V.L. S-0831-20).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Henrik Waaben, Oliver Talevski, Anne Louise Bormann og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse i forhold 1 og 2 samt formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Supplerende sagsfremstilling

T flygtede den 29. marts 2020 efter at være blevet varetægtsfængslet. Han henvendte sig den 2. april 2020 i Aarhus Arrest, hvor han blev indsat til varetægtsfængsling.

Af Sundhedsstyrelsens vejledning ”Til dig, der har symptomer på COVID-19” (2020) fremgår bl.a. (s. 2), at symptomer på COVID-19 typisk er tør hoste, feber, vejrtrækningsbesvær, ondt i halsen, tab af smags- og lugtesans og muskelsmerter.

Retsgrundlag

Straffelovens § 119

Straffelovens § 119, stk. 3, har følgende ordlyd:

”Stk. 3. Ved fastsættelse af straffen for trussel om vold efter stk. 1 skal der lægges vægt på den betydning, som lovovertrædelsen kan have for den pågældendes udførelse af tjenesten eller hvervet.”

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 82 af 30. januar 2019 om ændring af straffeloven. I forarbejderne hedder det bl.a. (Folketingstidende 2018-19, tillæg A, lovforslag nr. L 94, s. 9):

”Med lovforslaget indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 119, som indebærer, at der ved fastsættelse af straffen for trussel om vold efter § 119, stk. 1, skal lægges vægt på den betydning, som lovovertrædelsen kan have for den pågældendes udførelse af tjenesten eller hvervet. Der lægges med forslaget op til, at der sker en generel forhøjelse af strafudmålingen for trusler mod offentligt ansatte og personer, der varetager offentligt hverv, således at straffen i højere grad afspejler, at det er uacceptabelt at fremsætte trusler mod personer i offentlig tjeneste.

Det er med forslaget til ændringen af straffelovens § 119 forudsat, at der som udgangspunkt skal ske en forhøjelse af straffen med omkring en tredjedel i forhold til den straf, der hidtil har været fastsat af domstolene, idet det forudsættes, at der ved fastsættelse af straffen for trussel om vold efter § 119, stk. 1, skal lægges vægt på den betydning, som lovovertrædelsen kan have for den pågældendes udførelse af tjenesten eller hvervet.”

Straffelovens § 124

Straffelovens § 124, stk. 3, har følgende ordlyd:

”Stk. 3. Ved fastsættelse af straffen efter stk. 1 eller 2 skal det indgå som en skærpende omstændighed, at den, der flygter eller bistås hermed, er indsat i et lukket fængsel eller arresthus, herunder personer i forvaring.”

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 466 af 29. april 2019 om ændring af straffeloven. I forarbejderne hedder det bl.a. (Folketingstidende 2018-19, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 170, s. 11 f.):

”Det forudsættes, at overtrædelse af § 124, stk. 1 eller 2, i førstegangstilfælde som udgangspunkt skal medføre fire måneders ubetinget fængselsstraf. Der vil således være tale om en firedobling af straffen i forhold til det gældende udgangspunkt.

...

Fastsættelsen af straffen vil i øvrigt fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i opad- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

...

Det kan efter omstændighederne anses for en formildende omstændighed, at personen, der flygter, selv vender tilbage til institutionen igen hurtigt efter flugten. Det bemærkes også, at det ikke skal anses for en formildende omstændighed, at der ved flugten ikke anvendes vold eller våben.”

Straffelovens § 244

Straffelovens § 244 blev nyaffattet ved lov nr. 272 af 3. maj 1989. I bestemmelsens forarbejder hedder det bl.a. (Folketingstidende 1988-89, tillæg A, lovforslag nr. L 110, sp. 2868 f.):

”I § 244 er hovedbestemmelsen om strafbar vold beskrevet. Beskrivelsen, der svarer til den hidtil anvendte, indebærer ingen ændringer i den nedre afgrænsning af, hvilke fysiske krænkelser der udgør strafbar vold...

...

Tilføjelsen ”eller på anden måde angriber en andens legeme” vil ligesom i dag omfatte nogle legemsangreb, der består i fremkaldelse af bevidstløshed, ildebefindende og lignende, og som ligger på kanten af eller uden for den sprogligt naturlige forståelse af udtrykket ”øver vold”.”

Højesterets dom af 14. april 1994

Højesterets dom af 14. april 1994 (UfR 1994.520/2) angik tiltale mod en HIV-positiv mand for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 252 ved uden at oplyse herom eller anvende kondom at have haft samleje og andet seksuelt forhold med en række kvinder. Højesteret frifandt for overtrædelse af § 252 og anførte som begrundelse:

”Efter straffeloven af 1930 er udbredelse af smitsomme sygdomme omfattet af straffelovens § 192, der er placeret i lovens kapitel 20 om almenfarlige forbrydelser, og som knytter straf til overtrædelse af bestemmelser i særlovgivningen eller udstedt i medfør af særlovgivningen med henblik på forebyggelse eller modarbejdelse af smitsomme sygdomme. Bestemmelsen var suppleret med en særlig bestemmelse om smittespredning af kønssygdomme i straffelovens § 256 (kapitel 25 om forbrydelser mod liv og legeme), og der er efter denne bestemmelses placering ved siden af de almindelige regler om legemskrænkelser, herunder § 252, og efter forarbejderne ikke grundlag for at fastslå, at også § 252 kunne finde anvendelse ved udbredelse af kønssygdomme. Efter ophævelsen af § 256 i 1965 var udbredelse af kønssygdomme for smittede personers vedkommende

alene strafbart i henhold til bestemmelsen herom i loven om bekæmpelse af kønssygdomme, der efter lovændringen i 1973 kun fandt anvendelse på den, der forsætligt udsatte nogen for at blive smittet med kønssygdom. Under debatten i Folketinget i 1987 var der bred enighed om ikke at ”kriminalisere” AIDS, og heller ikke i forbindelse med gennemførelsen af loven om ophævelse af kønssygdomsloven i 1988 skete der en sådan kriminalisering. Det bemærkes herved, at de politiske tilkendegivelser om anvendelse af straffelovens bestemmelser om legemskrænkelser på ”forsætlig smittespredning”, der fremkom under Folketingets behandling af lovforslaget, er uklare.

Der er herefter ikke tilstrækkeligt sikkert grundlag for at henføre forhold 6 under straffelovens § 252, og tiltalte frifindes derfor for dette forhold.”

Anbringender

T har anført navnlig, at forhold 1 og 2 ikke er omfattet af straffelovens § 119, stk. 1, og at han derfor skal frifindes for overtrædelse af denne bestemmelse. Bestemmelsen angår alene ”vold” og ”trussel om vold” og omfatter derfor kun vold efter lovens § 244, stk. 1, 1. led, og ikke anden legemskrænkelser som nævnt i denne bestemmelses 2. led. Hvis smitte med sygdom overhovedet kan anses for strafbar efter § 244, er der tale om legemskrænkelser efter 2. led, og forholdet kan derfor ikke henføres til § 119, stk. 1.

Hertil kommer, at lovgivningsmagten ikke har haft til hensigt, at forsætlig smitteoverførsel skal være strafbar i tilfælde, hvor der ikke samtidig er begået andre overtrædelser af straffelovens 25. kapitel om forbrydelser mod liv og legeme. Spørgsmålet blev særligt behandlet i forbindelse med ophævelsen i 1988 af lov om bekæmpelse af kønssygdomme, og det kan af forhandlingerne i Folketinget udledes, at det ikke har været hensigten, at f.eks. forsætlig smittespredning af influenza, røde hunde, mæslinger og forkølelse skal være strafbar. Det samme må gælde smitte med coronavirus. Dette understøttes også af UfR 1994.520/2 H, hvor en HIV-positiv mand blev frifundet for overtrædelse af straffelovens § 252 ved uden at oplyse herom eller anvende kondom at have haft samleje og andet seksuelt forhold med en række kvinder.

Domfældelse vil have så vidtrækkende konsekvenser, at der må kræves sikker lovhjemmel. Det, som landsretten har anført vedrørende coronavirus, er ikke særegent for denne virus, idet også smitte med f.eks. influenza kan føre til indlæggelse og død. Landsrettens dom kan derfor føre til, at den, der indser, at han muligvis kan være smittet med influenza, men alligevel tager på arbejde, vil kunne straffes for vold, hvis han smitter sine kolleger. Det samme gælder forældre, der afleverer hostende børn i børnehaven. En retstilstand, hvorefter sådanne almindeli-

ge hverdagstilfælde kan straffes som vold, må kræve mere sikker lovhjemmel end den fortolkning, som landsrettens dom bygger på.

Frifindelse i forhold 1 og 2 indebærer, at straffen skal formildes. I forhold 3 kan bestemmelsen om strafskærpelse i straffelovens § 124, stk. 3, ikke anvendes, da anklageskriftet ikke henviser til denne bestemmelse, og da tiltalen alene angår, at han er flygtet ”som anholdt”.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at udtrykket ”vold” i straffelovens § 119, stk. 1, omfatter både vold og anden form for legemsangreb som nævnt i lovens § 244, stk. 1, 2. led. Dette er også forudsat i retspraksis, jf. bl.a. UfR 1993.753 H. Særligt med hensyn til spyt i ansigtet er det i UfR 2006.2687 H fastslået, at der foreligger legemsangreb som nævnt i § 244, stk. 1, 2. led, og i landsretspraksis straffes i sådanne tilfælde for overtrædelse af § 119, stk. 1, hvor der er tale om spyt på f.eks. politibetjente, jf. bl.a. TfK 2019.87 Ø.

Straffelovens § 244, stk. 1, 2. led, omfatter bl.a. en række tilfælde, som ligger på kanten af eller uden for en naturlig forståelse af udtrykket ”vold”. Forsætlig smitte med coronavirus må anses for omfattet af bestemmelsen, og landsretten har derfor med rette henført forhold 1 og 2 til straffelovens § 119, stk. 1, som en trussel om vold.

Den særlige regulering af spørgsmål om smitte med kønssygdomme kan ikke føre til andet resultat. Straffelovens oprindelige særbestemmelser om smitte med kønssygdomme blev i 1965 overført til lov om bekæmpelse af kønssygdomme, som blev ophævet i 1988. Forløbet ved ophævelsen kan ikke forstås således, at der også blev taget stilling til straf for smitte med andet end kønssygdomme. Heller ikke UfR 1994.520/2 H om overtrædelse af straffelovens § 252 ved fare for smitte med HIV indebærer, at forsætlig smitte med andre sygdomme end kønssygdomme er straffri. Det samme gælder den senere indsættelse af bestemmelserne i straffelovens § 252, stk. 2 og 3.

Straffen for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, blev skærpet ved lov nr. 82 af 30. januar 2019, og denne skærpelse fører til, at straffen i forhold 1 og 2 som udgangspunkt bør fastsættes til mindst 30 dages ubetinget fængsel. Straffen for overtrædelse af lovens § 124, stk. 1, blev skærpet ved lov nr. 466 af 29. april 2019, og det er her forudsat, at overtrædelse i

førstegangstilfælde som udgangspunkt skal straffes med 4 måneders ubetinget fængsel. Den samlede straf bør derfor skærpes til fængsel i ikke under 5 måneder.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T er i landsretten fundet skyldig i trussel om vold efter straffelovens § 119, stk. 1, ved at have råbt ”corona” i forbindelse med, at han på ca. en halv meters afstand flere gange hostede mod en politibetjents ansigt og mod en anden betjents overkrop og skulder. Han er i overensstemmelse med sin tilståelse endvidere fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 1.

Sagen angår for Højesteret navnlig, om landsretten med rette har henført forholdet om trussel om vold til straffelovens § 119, stk. 1. Herudover angår sagen strafudmåling.

Overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1

Efter straffelovens § 119, stk. 1, straffes bl.a. den, der truer med at øve vold mod nogen, som det påhviler at handle i medfør af offentlig tjeneste eller hverv. Bestemmelsen indebærer et særligt strafferetligt værn for de pågældende personer og omfatter ikke kun vold som nævnt i lovens § 244, stk. 1, 1. led, men også anden form for legemsangreb som nævnt i stk. 1, 2. led, jf. bl.a. Højesterets dom af 11. juni 1993 (UfR 1993.753).

Straffelovens § 244, stk. 1, 2. led, om den, der ”på anden måde angriber en andens legeme”, finder efter forarbejderne bl.a. anvendelse på legemsangreb, der består i fremkaldelse af ildebefindende og lignende, og som ligger på kanten af eller uden for den sprogligt naturlige forståelse af udtrykket ”øver vold”. § 244, stk. 1, 2. led, omfatter herefter smitte med coronavirus, der bl.a. kan indebære feber og vejrtrækningsbesvær mv. Det bemærkes i den forbindelse, at kun forsætlig overtrædelse af § 244 er strafbar, og at bestemmelsen i øvrigt må forstås med forbehold for princippet om materiel atypicitet. Almindelige tilfælde af smitte med coronavirus på f.eks. arbejdspladser eller i sociale sammenhænge vil således ikke være strafbare efter bestemmelsen.

Hverken ophævelsen af lov om bekæmpelse af kønssygdomme, de politiske tilkendegivelser i forbindelse hermed eller Højesterets dom af 14. april 1994 (UfR 1994.520/2) kan begrunde en

anden forståelse af straffelovens § 244 end den anførte. Højesteret bemærker herved, at den nævnte dom angik, om udsættelse for smitte med HIV ved frivillige seksuelle forhold var strafbart efter straffelovens § 252 om forsætlig farevoldelse.

Herefter tiltræder Højesteret, at T er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Strafudmåling

Efter straffelovens § 119, stk. 3, der trådte i kraft den 1. februar 2019, skal der ved fastsættelse af straffen for trussel om vold efter stk. 1 lægges vægt på den betydning, som lovovertrædelsen kan have for den pågældendes udførelse af tjenesten eller hvervet. I bestemmelsens forarbejder er det forudsat, at der som udgangspunkt skal ske forhøjelse af straffen med omkring en tredjedel i forhold til de hidtil fastsatte straffe.

Efter straffelovens § 124, stk. 3, skal det ved fastsættelse af straffen for overtrædelse af stk. 1 indgå som skærpende omstændighed, at den, der flygter, er indsat i f.eks. arresthus. Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår, at der i førstegangstilfælde som udgangspunkt skal fastsættes straf af fire måneders ubetinget fængsel. Det fremgår samtidig, at det efter omstændighederne kan anses for formildende, at den, der flygter, selv vender tilbage til institutionen igen hurtigt efter flugten.

Tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 1, angår efter anklageskriftet, at T flygtede ”efter at være gjort bekendt med, at han var anholdt og efterfølgende blev varetægtsfængslet ved Retten i Aarhus...” Anklageskriftet er herefter ikke til hinder for anvendelse af bestemmelsen om strafskærpelse i § 124, stk. 3, om flugt fra bl.a. arresthus. T flygtede den 29. marts 2020 efter at være blevet varetægtsfængslet, og han meldte sig den 2. april 2020 i Aarhus Arrest.

Højesteret finder herefter, at straffen samlet passende kan fastsættes til fængsel i 4 måneder.

Konklusion

Højesteret stadfæster dommen med den ændring, at straffen fastsættes til fængsel i 4 måneder.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at T straffes med fængsel i 4 måneder.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

DOM

afsagt den 2. juni 2020 af Vestre Landsrets 13. afdeling (dommerne Chris Olesen, Peter Buhl og Annette Nørby (kst.) med domsmænd) i ankesag

V.L. S-0831-20

Anklagemyndigheden

mod

T

...

(advokat Peter Secher, Aarhus)

Retten i Aarhus har den 22. april 2020 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. 3-3388/2020).

Påstande

Anklagemyndigheden har påstået domfældelse i overensstemmelse med den i byretten rejste tiltale i forhold 1-2 samt skærpe, således at tiltalte idømmes fængsel i 3-4 måneder.

Tiltalte T har påstået stadfæstelse. Tiltalte har for landsretten ikke bestridt, at han har foretaget de handlinger, der fremgår af forhold 1-2.

Tiltalte har ikke været til stede under ankesagens behandling.

Supplerende oplysninger

Der er dokumenteret oplysninger fra Sundhedsstyrelsen om bl.a. følgerne af at være smittet med coronavirus, og hvordan man bliver smittet med virussen.

Tiltalte har været frihedsberøvet den 29. marts 2020 og fra den 2. april 2020 til den 22. april 2020.

Anbringender

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om domfældelse i forhold 1-2 anført, at vold efter straffelovens § 119, stk. 1, må forstås i overensstemmelse med straffelovens § 244, stk. 1, og at forsættlig smitte med coronavirus må anses som vold. Tiltalte har derfor truet med vold.

Forsvareren har til støtte for sin påstand navnlig anført, at det følger af Folketingets behandling af lovforslag nr. L 157 af 14. januar 1988 til lov om ophævelse af lov om bekæmpelse af kønssygdomme, at det er forudsat, at forsættlig smitte med mæslinger og influenza ikke er omfattet af straffelovens regler om legemsangreb. Forsvareren har endvidere anført, at straffelovens § 119, stk. 1 – i modsætning til straffelovens § 244, stk. 1 – ikke omfatter at angribe en andens legeme på anden måde end ved vold, og at smitte med coronavirus ikke kan anses som vold.

Landsrettens begrundelse og resultat

Forhold 1-2

Tiltalte var ikke smittet med coronavirus (SARS-CoV-2), da episoden foregik, og der er enighed om, at tiltalte ikke har udøvet vold eller forsøgt herpå. Sagens problemstilling er, om tiltaltes råb ”corona” i forbindelse med, at han på ca. en halv meters afstand hostede flere gange mod en politibetjents ansigt og flere gange mod en anden politibetjents overkrop og skulder, samlet udgør en trussel om vold omfattet af straffelovens § 119, stk. 1.

Efter oplysningerne om, hvordan coronavirus kan smitte, lægges det til grund, at tiltaltes host ville have været egnede til at smitte betjentene med coronavirus, hvis han selv havde været smittet. Det ændrer ikke herpå, at betjentene ikke blev ramt af væske fra tiltalte.

Smitte med coronavirus kan nødvendiggøre indlæggelse på hospital, herunder på intensivafdeling. Landsretten finder, at det må anses som vold omfattet af straffelovens § 119, stk. 1, hvis en person under omstændigheder som i denne sag forsætligt smitter en anden person med coronavirus. Folketingets behandling af lovforslag nr. L 157 af 14. januar 1988 til

lov om ophævelse af lov om bekæmpelse af kønssygdomme kan ikke føre til en anden vurdering.

Tiltaltes råb ”corona” og host mod betjentene udgjorde således en trussel om vold efter straffelovens § 119, stk. 1, og tiltalte findes derfor skyldig i forhold 1-2.

Strafudmåling

Anklagemyndigheden har anført, at tiltalte i forhold 3 skal straffes med fængsel i 30 dage. Herefter, og da truslen i forhold 1-2 er fremsat efter ikrafttrædelsen af strafskærpelsen i lov nr. 82 af 30. januar 2019 om ændring af straffeloven, men før ikrafttrædelsen af strafskærpelsen i lov nr. 349 af 2. april 2020 om ændring af bl.a. straffeloven, fastsættes straffen til fængsel i 3 måneder.

Landsretten ændrer herefter byrettens dom.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom ændres, således at straffen forhøjes til fængsel i 3 måneder.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for begge retter.

DOM

afsagt den 22. april 2020

Rettens nr. 3-3388/2020

Politiets nr. 4200-70305-00030-20

Anklagemyndigheden

mod

T

...

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 16. april 2020.

T er tiltalt for overtrædelse af

1.-2.

straffelovens § 119, stk. 1, vold eller trussel om mod vold personer i offentlig tjeneste, ved den 29. marts 2020 ca. kl. 03.35 ud for X-gade i Aarhus C, at have øvet vold eller truet med at øve vold mod tjenestegørende politibetjente A og B, idet tiltalte flere gange råbte: "Corona" eller lignende, og derpå på ca. ½ meters afstand hostede flere gange imod Bs ansigt, hvorefter tiltalte vendte sig imod A og hostede flere gange imod As overkrop og skulder,

3.

straffelovens § 124, stk. 1, ved den 29. marts 2020 ca. kl. 11.50 ud for Politigården i Aarhus, Y-stræde 1 i Aarhus C, at være flygtet som anholdt, idet tiltalte efter at være gjort bekendt med, at han var anholdt og efterfølgende blev varetægtsfængslet ved Retten i Aarhus, under den efterfølgende transport til Politigården i Aarhus flygtede fra patruljevognen.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Tiltalte har nægtet sig skyldig i forhold 1-2 og erkendt sig skyldig i forhold 3.

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af tiltalte T og af vidnerne politibetjent A og politibetjent B.

Tiltalte T har om forhold 1-2 forklaret, at det er rigtigt, at han blev standset af politiet i en bil om natten den 29. marts 2020 ved X-gade i Aarhus C. De var fire personer i bilen. Han sad på bagsædet, i højre side. Han ved ikke, hvorfor de blev standset af politiet. Betjentene havde blinket med det blå lys, for at få dem til at holde ind. Politiet kom hen til føreren af bilen og bad om hans kørekort. Tiltalte kunne ikke høre, hvad der blev sagt mellem betjenten og føreren af bilen. Tiltalte gik ud af bilen. Han var fuld og havde en dårlig attitude over for politiet. Han havde drukket, fordi det var hans fødselsdag. Han begyndte at råbe "corona, corona", fordi han var fuld. Han vidste godt, at han ikke havde det. Han var ikke blevet testet, men havde holdt sig hjemme, hvorfor han vidste, at han ikke var smittet. Han ved ikke, hvorfor han sagde "corona" flere gange. Det var nok for sjov. Han stod uden for bilen, da han

sagde det. Tiltalte var steget ud af bilen for at ryge en smøg. De andre gik ligesom tiltalte ud af bilen for at ryge en smøg. Politimanden havde ikke sagt, at de skulle stige ud. Der var mere end en politimand til stede.

Politiet sagde til dem, at de skulle sætte sig ind i bilen igen. De fulgte anvisningen.

Tiltalte hostede ikke i forbindelse med, at han sagde "corona".

Han blev nok anholdt, fordi han var fuld.

De andre personer i bilen sagde ikke noget til politiet, ham bekendt, og der var ikke andre, der blev anholdt, end ham.

Der gik et par minutter fra, at han så den første betjent, til at han så den anden betjent. Det var den anden betjent, der anholdt ham. Den første betjent stod da henne ved tiltaltes kammerater.

Efter at tiltalte først havde sat sig ind i bilen igen, bad den anden betjent ham om at stige ud. Betjenten visiterede tiltalte, der viste dårlig attitude og derfor blev anholdt. Idet betjenten lagde håndjern på tiltalte bag på ryggen, sagde tiltalte noget om "pas på", eller lignende, "jeg har corona". Tiltalte tænkte, at betjenten ville lade være med at lægge håndjern på ham, hvis han troede, at han havde corona.

Han kan ikke huske, om han hostede, men det var i hvert fald ikke på betjenten.

En af betjentene lyste ham i hovedet med en lygte, mens han sad i bilen. Det skete lige, da den anden betjent kom til, efter at de var blevet bedt om at sætte sig ind i bilen. Tiltalte holdt sin mobil op for at skærme for lyset, der ramte ham lige i ansigtet.

Foreholdt sin forklaring i grundlovsforhøret, retsbogen af 29. marts 2020, side 2, 2. afsnit, hvorefter han hostede i sin hånd et par gange, mens han så ned, har tiltalte bekræftet dette. Dette skete lige, da tiltalte på betjentens anvisning steg ud af bilen, og inden tiltalte sagde noget om corona. Han husker ikke, om politimanden havde ved ham på dette tidspunkt. Tiltalte havde drukket tre flasker vodka sammen med tre andre og var derfor fuldstændigt fuld. Efter, at de var gået ind i bilen igen, blev de af politiet hevet ud af bilen en efter en.

Han kan ikke forstå, hvis betjenten følte sig truet af udtalelserne om corona, når betjenten kunne se, hvor fuld tiltalte var. Betjenten burde ikke have gjort så stort et nummer ud af det, selvom det var lidt dumt. Tiltalte ville ikke have gjort det, hvis han ikke havde været fuld.

Tiltalte forklarede om forhold 3, at det er rigtigt, at han flygtede fra politiet efter grundlovsforhøret, som anført i tiltalen. Det skete lige foran politigården. Efter 3-4 dage meldte han sig selv i arresten. Det var tiltaltes forsvarer, der havde aftalt dette med politiet.

Politibetjent B har om forhold 1-2 forklaret, at han kørte patrulje den omhandlede nat sammen med politibetjent A. De kørte i en civil patruljevogn med vidnet som fører og standsede en bil med fire personer som ren rutine efter færdselsloven. De brugte som vanligt udrykningssignalerne til at standse bilen. Han steg ud for at tage kontakt til føreren af bilen,

men nåede det ikke, førend de to passagerer fra højre for- og bagsæde steg ud og begyndt at gå væk fra bilen. A råbte til dem, at de skulle gå tilbage til køretøjet, men dette efterkom de ikke. Vidnet gik derfor over mod højre side af bilen for at få styr på de to personer. Forsædepassageren satte sig ind i bilen igen, men det gjorde passageren fra bagsædet, dvs. tiltalte, ikke.

Det er ikke normalt under en standsning, at der stiger personer ud af bilen, hvorfor de reagerede herpå.

Hændelsen medførte, at både vidnet og A kom til at stå på højre side af bilen. A stod mellem for- og bagdøren, og vidnet stod ved bagdøren, hvor også tiltalte befandt sig. Tiltalte stod i åbningen ved bagdøren, og tiltalte og vidnet stod med en halv meters afstand. A havde fokus på passageren foran. Tiltalte sagde ”corona, corona, corona” og hostede målrettet mod As hoved, hvorefter han drejede ansigtet mod vidnet og hostede målrettet mod ham. Det var nærmere mod skulderen og brystet end mod vidnets hoved. A havde hovedet vendt halvt mod tiltalte og halvt mod forsædepassageren, da tiltalte sagde ”corona, corona, corona” og hostede mod As hoved. Det var højlydt, at tiltalte sagde ”corona” og hostede. A reagerede ikke umiddelbart, hvorefter tiltalte som sagt drejede hovedet og hostede mod vidnet. Tiltalte havde ikke sine hænder foran munden i forbindelse med hostet. Der blev, fornemmede vidnet, hostet flere gange mod dem begge. Hostet fandt sted umiddelbart efter, at der var blevet sagt ”corona”. Vidnet stod skulder mod skulder med tiltalte, da det skete. Tiltalte blev herefter skubbet ind i bilen, og de holdt døren lukket, indtil anholdelse kunne finde sted.

Det var bevidst, at tiltalte hostede mod dem. Der var bestemt ikke tale om et sædvanligt hosteanfald.

Vidnet følte sig truet af adfærden, hvorfor han hurtigt skubbede tiltalte ind i bilen og lukkede døren. Han følte sig truet, fordi de stod så tæt på hinanden, og fordi der selvfølgelig i den nuværende situation er fokus på at undgå smitte med coronavirus.

Foreholdt tiltaltes forklaring om, at det var under ilæggelse af håndjern, at tiltalte sagde ”corona”, har vidnet forklaret, at de ikke var nået til anholdelsen, da det skete. Anholdelsen skete først efter, at en anden patrulje kom til stede.

De andre personer blev i bilen under episoden. Efter at en anden patrulje kom til stede, dvs. da hændelsen med tiltaltes udtalelser og hosten var ovre, blev personerne i bilen bedt om at stige ud enkeltvis.

Vidnet drejede hovedet væk for ikke at blive ramt af noget i forbindelse med, at tiltalte hostede. Han tror ikke, at han selv eller A blev ramt af væske fra tiltalte i forbindelse med, at der blev hostet.

De gik direkte til nærmeste leder efterfølgende. Fra øverste ledelse blev det oplyst, at de fortsat skulle gå på arbejde, medmindre de fik symptomer på at være smittet. De fik ikke symptomer og har ikke været testet for coronavirus.

Tiltalte blev skønnet påvirket, men ikke i særlig høj grad. Tiltalte kunne have hostet andre steder hen, men gjorde det ikke, hvorfor vidnet mener, at det var bevidst. Vidnet er sikker på, at tiltalte rettede hostet mod vidnets overkrop. Han kunne have hostet ned eller dækket munden med hænderne.

Tiltalte hostede med vilje, først mod A og derpå mod vidnet.

Han mener ikke, at tiltalte var så fuld, at han ikke vidste, hvad han lavede. Det var muligt at foretage en afhøring af ham. Vidnet mener ikke, at tiltalte fik foretaget en alkoholtest.

Det var et såkaldt § 77 check efter færdselsloven, de bragte bilen til standsning i anledning af. Idet de så to personer forlade køretøjet i hast, blev de mistænksomme og bad dem blive på stedet for at finde ud af, hvorfor de ville forlade bilen. Tiltalte blev ikke sigtet forud for sigtelsen for overtrædelse af straffelovens § 119.

Politibetjent A har om forhold 1-2 forklaret, at han natten til den 29. marts 2020 kørte patrulje med politibetjent B, der var fører af bilen. De standsede en bil med fire personer på X-gade. Det så ud som om, der blev drukket i bilen, og de ville rutinemæssigt se, hvad det drejede sig om. De ville besigtige føreren af bilen for at se, om han var påvirket, kigge ind i bilen og kontrollere bilens lovlighed.

Vidnet steg først ud af patruljevognen og gik mod højre side af bilen, hvor to personer steg ud. De andre to personer blev i bilen. Han bad de to personer sætte sig ind i bilen igen. Det ville de ikke, og stemningen blev lidt ophidset. B kom derfor til. Vidnet havde fokus på personen på forsædet i bilen, som modvilligt satte sig ind, mens B havde fokus på tiltalte, der sad på bagsædet. B stillede sig i bagdøren, der stod åben, og hvor tiltalte også stod. Tiltalte stod i lommen ved bagdøren og sagde "corona" 2-3 gange og hostede. Vidnet havde fokus på passageren foran, som var på vej ind i bilen. Vidnet stod i lommen til fordøren og var vendt skråt mod tiltalte. B stod til venstre for vidnet. Der var en arms længde mellem vidnet og tiltalte, da det skete.

De havde ikke nået at tale med føreren af bilen før håndteringen af situationen med de to personer, der steg ud af bilen.

Han så ikke helt præcist, hvor tiltalte hostede hen, fordi han havde fokus på forsædepassageren. Han fornemmede, at tiltalte havde front mod dem og i hvert fald ikke mod bilen. Hans krop var vist vendt over mod dem. Han ved ikke, hvor mange gange, der blev hostet. Det var nok 2-3 gange.

Vidnets reaktion på tiltaltes adfærd var, at han ville have lukket det hele ned ved at få personerne ind i bilen og få en ekstra vogn frem. Tiltaltes kammerater prøvede at dæmpe tiltalte og få ham ind i bilen.

Vidnet gik om på den anden side af bilen og tog kontakt til føreren, da alle var kommet ind i bilen.

Vidnet sagde vist til tiltalte efter anholdelsen, på vej til politigården, at corona ikke var noget at lave sjov med.

Da der kom en politibil mere til stedet, tog de en person ud af bilen ad gangen. Dette var først efter episoden med tiltaltes udtalelser om corona. Da tiltalte kom ud af bilen, blev han anholdt. De havde ikke tidligere bedt nogen personer i bilen om at stige ud.

Tiltalte var påvirket i middel grad og ophidset, fordi han ikke var tilfreds med politiets tilstedeværelse.

Det var B, der foretog anholdelsen af tiltalte. Vidnet stod et par meter derfra og talte med føreren af bilen.

Tiltalte har ikke hostet ned i sin hånd, som af tiltalte forklaret. Tiltalte var flabet og prøvede at genere dem ved at hoste.

Vidnet følte sig truet af hændelsen, fordi udtalelsen om corona og hostet blev kædet sammen. Ellers føler man sig jo ikke truet af et host.

Foreholdt sin forklaring til afhøringsrapporten, bilag 1.3, side 2, lige under midten, hvorefter vidnet skulle have forklaret, at der blev hostet 2 gange, har vidnet bekræftet dette. Det er rigtigt, at han på grund af sit fokus på forsædepassageren ikke så, i hvilken retning der blev hostet. Han fastholder uanset dette, at der ikke blev holdt en arm eller hånd op for munden i forbindelse med, at der blev hostet. Han ville have bemærket, hvis tiltalte havde taget en arm op.

De så ikke noget problem i at lukke tiltalte ind i en bil til tre andre personer, uanset om han måtte være smittet. De skulle først og fremmest have ro på.

Tiltalte skulle sætte sig ind i bilen, fordi de havde brug for arbejdsro. Dette er almindelig praksis.

Det er korrekt, at det var et rutinecheck efter færdselslovens § 77, der fik dem til at standse bilen. Der skulle være arbejdsro, hvorfor de ønskede, at personerne i bilen skulle blive der i stedet for at løbe rundt og være flabede. Tiltalte var højtråbende og ønskede ikke deres tilstedeværelse.

Foreholdt sin forklaring ifølge afhøringsrapportens side 2 om forløbet ved standsningen, og forespurgt, om tiltalte havde været flabet forud for, at han blev bedt om at sætte sig ind i bilen, har vidnet ikke kunne huske, hvad tiltalte måtte have sagt indtil dette tidspunkt.

Det er oplyst under sagen, at tiltalte den 3. april 2020 blev testet negativ for coronavirus.

Tiltalte er ikke straffet af betydning for sagen.

Tiltalte har under denne sag været frihedsberøvet den 29. marts 2020 og fra den 2. april 2020.

Rettens begrundelse og afgørelse

Retten finder det i forhold 1-2 efter politibetjent B og politibetjent As troværdige og detaljerede vidneforklaringer bevist, at tiltalte højlydt sagde "corona" flere gange, hvorefter han på ca. en halv meters afstand hostede mindst en gang mod først As hoved og derpå B overkrop eller skulder. Det er efter vidneforklaringerne også bevist, at tiltaltes handlinger var tilsigtede og rettet mod betjentene, hvilket for så vidt angår udtalelsen om "corona" støttes af tiltaltes egen forklaring.

Det kan efter vidneforklaringerne og det i øvrigt fremkomne ikke lægges til grund, at tiltalte spyttede mod betjentene, eller at de i øvrigt blev ramt af væske fra tiltalte, ligesom der heller ikke er rejst tiltale herfor.

Det bemærkes, at tiltalte ikke mente at være smittet med coronavirus, og at han den 3. april 2020 blev testet negativ herfor.

Retten anser ikke, at det at hoste mod en anden person i sig selv har karakter af vold.

Retten finder det endvidere tvivlsomt, hvorvidt hoste fra en smittet person mod en anden person med forsæt til at smitte vedkommende med coronavirus kan straffes som (forsøg på) vold efter straffelovens voldsbestemmelser.

For så vidt angår de retlige aspekter af dette spørgsmål har retten bl.a. noteret sig de drøftelser, der udspandt sig vedrørende forsætlig smitteoverførsel, da Folketinget behandlede lovforslaget til lov nr. 224 af 13. april 1988 om ophævelse af kønssygdomslovens straffebestemmelser, jf. Folketingstidende 1987/1988, tillæg A, spalte 3158 ff., tillæg B, spalte 560, og Folketingets forhandlinger, spalte 6292 ff. og 8876 ff., hvilke drøftelser tillige er omtalt i lovforslag LFF1993-1994.255 vedrørende indførelse af straffelovens § 252, stk. 2, under pkt. 2.5.

Retten finder herefter ikke, at der foreligger et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at henføre det omhandlede hændelsesforløb under straffelovens § 119, stk. 1, heller ikke som en trussel om vold.

Tiltalte frifindes derfor i forhold 1-2.

Tiltalte har uden forbehold erkendt sig skyldig i forhold 3. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig i dette forhold.

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 124, stk. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren af forhold 3.

Efter sagens udfald, og da tiltalte har tilstået forhold 3, afholdes sagens omkostninger af statskassen.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T skal straffes med fængsel i 30 dage.

Statskassen skal betale sagens omkostninger.